

skabe et eller flere Belgjørenhedsled i Kjøbenhavn af lignende Slags som i de øvrige Kommuner. Dette er en Hensynstilling med Hensyn til det første Punktum af § 1, andet Stykke. Med Hensyn til sidste Punktum af samme Paragraf vil jeg sige, at deraf er jeg meget bestemt Modstander. For det Første kan jeg ikke billige, at, naar man har vedtaget en almindelig Lov om Bestyrelsen for Belgjørenhedskasser, man saa i en anden Lov skal sige: Nu overlade vi til omtrent de 1100 Kommunalbestyrelser at bestemme, hvor vidt den Lov skal gjælde eller hvor vidt den Andet. Det er den ene Indvending, jeg har derimod; men der er en anden af større Bægt: Bestyrelsen for de Fattiges Kasse vælges nemlig overalt af de almindelige Belgjøre, baade i By og paa Land. Enhver, der har kommunal Valgret, kan møde og indfætte dem, som han tror, bedst have Hjertelag, Tid og Villie til at fremme dette Belgjørenhedsværk. Det er saa smut en Ranke, at netop de, som skulle nyde Godt af Fattigkassen, som ikke ere under Fattigforsørgelse, som bevare deres Valgret, ere med til at bestemme, hvem de tro, der have bedst Sindelag for at gjøre vel med de frivillige Midler. Men dette Princip kaster man bort, naar det i sidste Punktum i § 1 overlades til Kommunalbestyrelsen, der er valgt efter andre Principer, og hvis Flertal er valgt af en itkun ringe Del af de Statteyndende. Ved et Punktum i denne Lov føres det over paa de Høistbesattede, men det er en Principforandring, som jeg ikke videre skal indlade mig paa. Med Hensyn til § 2 giver jeg det ærede Medlem for Præsts Amts 5te Valgkreds (Nøhr) fuldstændig Ret; der er ikke Spor deri af, det vi kalde Selvhjælp, og der er ikke i hele Loven Tale om det, som jo i alle Skrifter, under alle Forhandlinger om dette Forhold har været betegnet med det tekniske Ord: Hjælp til Selvhjælp. Der er Tale om Hjælp til Trængende, og man haaber, at det skal være uforstyldte Trængende; men det kommer an paa Udførelsen af Loven, om det ikke ogsaa bliver til selvforstyldte Trængende. Det kan være Hjælp til Trængende af en hvilken som helst Aarsag efter denne Lov, og det er altsaa fuldstændig paa en anden Basis end tidligere Lovbestemmelser. Jeg nævner, hvorledes Loven er at forstaa, naar man læser den; jeg taler ikke om, hvor vidt de Herrers nye Bestemmelser kunne være rigtige i en anden Retning, men jeg vil sige, at Vedtagelsen af § 2 vil gjøre et nyt Skridt i en saa særegen Retning, at jeg er overbevist om, at Nøgtsdagen i de suundne 30 Aar aldrig har gjort noget Lignende. Ved Vedtagelsen af § 2 vil den bevilgende Myndighed og det Folkething, som gjør sig en Væge af og bør gjøre sig en Væge af at have første Haand paa Statens Pengepung, uden Begrændsning aflevere Pungen eller en Side af Pungen ud til Alle og Enhver i Indland og Udland og sige: Vær saa artig, I bestemme, hvor meget der skal flyde ud af Stats-

kassen efter visse Regler, som vi ikke kunne kontrollere, rene Tilfældigheder kunne fremkomme derved. Enhver Mand, der har Sindelag til at give Et og Andet og forbigaar den gamle smukke Regel: Ikke at lade den venstre Haand vide, hvad den høire gjør, men sørger for at faae sin Gave noteret — undtagen naar han lægger den i Kirkeblooken; men da bliver den ogsaa noteret, naar den tages op — kan sige: Nu vil jeg drille Statskassen lidt; jeg har hundrede Kroner til overs, pung ud. Ja, selv En og Anden i Udlandet, som slet ikke kender denne Lovs § 2 eller tænker paa Statskassen, og som paa en eller anden Maade har fanlet en Formue, kan f. Ex. skænke til Kjøbenhavns Understøttelsesforening 1 Million Kroner, saa siger Ministeren: I Kraft af den Notifikation, som er modtaget gennem Udenrigsministeriet, saa ville Folkething og Landsting behage at notere paa vedkommende Konto paa Finantsloven 1 Million Kroner, har man nogenstunde hørt Mage til Regler for Anvendelsen af den bevilgende Myndighed. Mine Herrer! lad os begrænse os indenfor en bestemt Tid, som vi kunne overse; vi maa ikke udflytte Bevillingsmyndigheden med Hensyn til Midler af Statskassen, saa ere vi ude paa Tilfældighedens Bei og vide ikke, hvad der kan flyde deraf. Jeg misgjender ikke de Herrers gode Hensigt, men jeg kan ikke gaa ind derpaa. Jeg siger: Det var jo gladeligt, om det kunde føre til, at de private Bidrag kunde flyde rigeligere; men jeg siger endvidere: De, der ikke ville give, undtagen de faae noteret Gaven, for at Statskassen kan give det Samme, de give ikke den Slags Kjerlighedsgaver, som bringe den bedste Betsignelse; lad os saa heller efter Tid og Omstændigheder give begrændsede Bevillinger, saa vide vi, hvor langt og hvor høit det gaar og kunne bedre faae det anvendt efter vor Hensigt. De Herrer kunne være overbeviste om, at det Regnskab, der aflægges for Fattigkasserne, kan hverken være underkastet den Revision eller den Decision, som der her er Tale om. Tilflynet i det Hele taget med Regnskabsførelsen kan aldrig blive det, det bør være, naar Resultatet skal være: Ligesaa meget vi opføre i Regnskabet, ligesaa meget skulle vi have hos Statskassen. Og de stakkels Statsrevisioner, naar de skulle til at undersøge denne Konto (Lh. Nielsen: Det er Amtsraadet, der skal gjøre det ifølge § 3). Ja, ganske vist er det Amtsraadet, men jeg vil gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at det ogsaa skal paa Finantsloven ifølge Grundlovens § 49. Statsrevisionen skal altsaa ogsaa undersøge, hvorledes det er gaaet til, og jeg vil ikke nævne de mangfoldige Tilfælde, hvor vi ved Proformaregnskaber, ved Proformatviteringer for saakaldte Trængende, kunne komme til at give Bevillinger, hvortil der de facto ikke eksisterer noget tilsvarende Bølsb. Nei, mine Herrer, denne Bei kunne vi ikke gaa. Den philanthropiske